

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XXIX

PARÍŽ
leden - únor 1998

Číslo 1

PŘÁTELE,

jak si jistě vzpomínáte, již v říjnu mr. jsme oznámili, že počátkem tohoto 29. ročníku ukončí svoji spolupráci a činnost malá skupinka dobrovolníků vydávající "Oběžník", tzv. "redakce Oběžníku". Jiné, naléhavější úkoly, před něž byli někteří spolupracovníci postaveni, nedovolují nám v dosavadní redakční činnosti pokračovat a tak toto je poslední číslo, vydané ještě "starou" (míněno vydavatelsky i věkově) redakcí, jež vznikla po odchodu Otce Petra Koláře do Prahy před sedmi lety. A sedm let - to je i ve Starém zákoně dlouhá doba... Nebyla to ale práce nezajímavá a jsme rádi, že jsme se jí věnovali : byla to pro nás zkušenost a někdy i dobrodružství, jaké se může přihodit pouze těm, kteří nikdy nic podobného nedělali. Mnohé nám proto bylo vytýkáno, mnohé naopak chváleno. Za obojí vám děkujeme, byl to totiž pro nás důkaz, že "Oběžník" čtenáře zaujal a není jim lhostejný.

Nyní je však velmi žádoucí a potřebné, aby se v nejbližší době vytvořil - podobně jako tehdy - redakční kolektiv nový (věkově mladší), jenž by se vydávání "Oběžníku" ujal. Jinak by nás jeho zánik postihl právě v době, kdy se (na rozdíl od uplynulých let) začíná objevovat možnost pravidelných českých mší, neboť do konce června tr. je Misii k dispozici Otec S. Drobný a po letních prázdninách, po dobu nejméně jednoho roku, Otec P. Kopeček z Brna. Předpokládáme však, že se mezi námi najdou schopní jedinci jimž osud "Oběžníku" není lhostejný a jeho vydávání se ujmou.

Vladimír Stránský

SEMAFOR

SEMAFOR

SEMAFOR

Byl pátek 30. října 1959. Noviny psaly o pracovních úspěších a lidé spěchali za svými všedními starostmi. Ve světle slibovaných šťastných zítřků se mohl zdát nicotným plakát, vyvěšený na budově Ženských domovů v pražské ulici Ve Smečkách.

Oznamoval, že dnes večer uvádí divadloSEMAFOR premiéru hudební komedie *Člověk z půdy*. Napsal Jiří Suchý, hudbu složil Jiří Šlitr. Ten večer nikdo netušil, že právě vzniká divadlo, které vytvoří epochu. Písničky Suchého a Šlitra se staly rodným jazykem, "mateřštinou" mladé generace, stejně jako kdysi písničky J. Ježka a V+W z Osvobozeného divadla. S "malým" rozdílem : SEMAFOR nevznikl ve svobodné společnosti a brzy se o tom měl přesvědčit víc než trpce. Nepohodlný byl duch divadla, "který mládež kazil, protože jí poskytl to, co chtěla a ne to, co měla chtít " a tak běžnou praxí tehdejších mocenských institucí bylo, že zůstávaly v

anonymitě a nechávaly za sebe útočit jiné. Už večírek po premiéře znemožnila jedna z obyvatelk Ženských domovů, když "jménem pracujících žen" protestovala proti hluku v domě v pozdních večerních hodinách. Miroslav Horníček jí prý tenkrát řekl: "Paní, víte, co řek Fučík? Lidé bděte!" A první kolo souboje SEMAFORU s dohlížejícími orgány začalo...

Z knihy Jana Koláře, JAK TO BYLO SEMAFORU.

ASSOCIATION OLGA HAVEL - FRANCE

vás zve na vystoupení Jiřího Suchého a Jitky Molavcové s názvem "POVÍDÁNÍ O SEMAFORU" (známém pražském divadle, jehož byl J. Suchý spoluzakladatelem) v *CENTRE TCHEQUE 18, rue Bonaparte 75006 Paris* ve čtvrtek 19. března tr. v 19h00 a v sobotu 21. března v 15h00. Vstupné 100, studenti 60 Frs. Výtěžek bude věnován na rekonstrukci a dostavbu bývalé školy v Praze 6 - Dolní Liboci pro ubytování a zaměstnání odrostlých postižených dětí z *DOMOVA Sv. RODINY* v Praze 6.

Rezervování vstupenek na tel. číslech : 01 47 48 01 67 nebo 01 46 60 20 81

Zajímavosti z domova i ze světa

■ Prezident republiky jmenoval novou vládu premiéra *Josefa Tošovského*.

■ *Černá kniha komunismu* sestavená šesticí historiků (včetně K. Bartoška) pod vedením *St. Courtoise*, vyvolala živou a užitečnou diskusi a na její historické potřebě se shodují všichni. Je překládána do 14 jazyků, mj. i do čínštiny.

■ Volby prezidenta ČR vyhrál ve druhém kole Václav Havel o jeden hlas. Za rassistické výroky vězněný předseda republikánů *Miroslav Sládek* se voleb nemohl účastnit, což se některým politikům a právníkům jeví jako křivda.

■ 28. ledna tr. zemřel v Praze ve věku 85 let *JUDr. Frant. Boublík*, účastník II. zahraničního odboje ve Francii a dlouholetý politický vězeň v padesátých letech.

■ Po dvouletém boji s úřady, začali muslimové ve Vídeňské ulici v Brně stavbu první mešity v zemi, kterou vede inženýr *Muneeb Hasan* z Iráku. V ČR prý dnes žije 20.000 "tuzemských" muslimů.

■ Z programů *CENTRE TCHEQUE 18, rue Bonaparte 75006 Paris* : Mladí Češi z Paříže jsou každé první úterý v měsíci od 18h00 do 20h00 zváni na společné schůzky, aby se navzájem mohli podělit o své zkušenosti a informace.

Zaznamenali jsme pro rozumné čtenáře: seznamujeme je s fakty a názory a ponecháváme jim volnost, aby si utvořili vlastní úsudek

● ... V létě 1995 vyšlo v nakl. TORST první kompletní a kritické vydání *Reportáže psané na oprátce*, kterou ve vězení napsal Julius Fučík. Kniha byla doplněna vysvětlivkami a komentáři historiků *Fr. Janáčka* a *Aleny Hájkové*. Svědectví účastníků protinacistického odboje, otiskované v měsíčníku *Střední Evropa* č. 51-53 / 95, se však od závěrů autorů kritického vydání značně liší, Fučík nikdy legendárním rytířem bez bázně a hany nebyl. *Frant. Kautman.*

● ... Výpovědi statečných lidí z protinacistického odboje obviňují Fučíka ze zrady a zbabělosti. Zpochybňovat je a ohánět se odbornou věcností, jak to činí Janáček, je absurdní. Tyto způsoby jsou typické pro bývalé marxistické historiky, kteří se nad archivními materiály rozčilují, odkud pocházejí, kdo je vynesl na veřejnost apod. Jako by úlohou historika nebylo dopátrat se pravdy, ale naopak ji upravovat. Fučík psal *Reportáž* se záměrem očistit se. Vedení KSČ ji pak využilo k vybudování kultu hrdí-

ny celonárodního odboje, i když si bylo vědomo, že je v rozporu s historickou pravdou. Ve skutečnosti nebyl Fučík ani členem ústředního výboru, natož hrdinou odboje - takovými byli Jan Zika nebo Cyril Šumbera. Za okupace se choval nezodpovědně a naivně, počínaje směšným plnovousem, převleky a neopatrností. Riva Krieglová, která jediná přežila zatčení u Jelínků, hovoří jasně o jeho zbabělosti, když ony dvě pistole, které měl u sebe, odmítl Klecanovi vydat - aby je nemohl použít proti gestapákům - a zastrčil je svým hostitelům do postele, přestože odbojové pravidlo ukládalo všem, kdo měli u sebe zbraň, použít ji proti nepříteli nebo proti sobě, aby před gestapem chránili další lidi. Desítky lidí se také tímto pravidlem řídily. Fučík i Klecan mluvili a zapříčinili zatčení asi padesáti lidí. Janáček a Hájková o Fučíkovi mnohé přiznali, ale mnohé rovněž zatemnili a mýtus zachovali, Tato kniha případ Fučík rozhodně neuzavírela, i když takové ambice původně měla.

Doc. Rudolf Kučera, ředitel Institutu politologických studií v Praze

- ... Fučík ovlivnil mé dospívání. Ať ho kdo nazíral jakkoli, jedno zůstalo mimo při : když mu Gestapo nabídlo vstupenku do života za prodej přesvědčení a přátel, odešel do nebytí jako hrdina své pravdy. *Pavel Kohout dne 16. 2. 1976*
- ... Většina komunistů, kteří byli trestáni nebo prošli gulagem, se vydávají za oběti. Já nikomu nic nevyčítám, dal jsem se na cestu, kterou jsem považoval za správnou. Avšak mýlil jsem se. Nelze se ale vymlouvat na to, že úmysly byly dobré. Dříve je třeba vědět. Mnoho komunistů teď tvrdí, že byli podvedeni, to ale není žádná omluva. Málokdo rád uzná, že byl blbec, to je lidské a čím větší jsou hromady mrtvol, tím těžší je uznat, že se člověk mýlil. *Jacques Rossi.*
- ... Západoevropští komunisté, kteří odsuzují zločiny spáchané ve jménu komunistické ideologie, se zastavují v polovině cesty : až dosud to vše byly úchylinky, odvrát od správné cesty. Kde je ale ten pravý komunismus? Ten podle *Jean-Fr.-Revela*, liberálního francouzského filozofa, prostě neexistuje, jde o chiméru. A na adresu reformujících se komunistů s osobitou ironií dodává : "*Již význačný marxistický teoretik 19 stol. Karel Marx tvrdil, že praxe je jediným měřítkem správnosti teorie*". *Jan Otava*
- ... Otázku viny se Václav Havel rozhodl řešit odpuštěním. Když ale v řadě svých projevů litoval, že jsme se s minulostí řádně nevyrovnali, jako by volil pozici někde uprostřed, tedy ani trest, ani odpuštění. Princip odpuštění zločinu je však vždy aktem individuálního svědomí, požadavek odpustit svým nepřátelům neměl být vysloven z politické tribuny ; jakýsi duchovní a nepolitický stát nelze dosáhnout konvenčními politickými prostředky. Toto zmatení ovládlo nejen jeho pojetí spravedlnosti, ale přelilo se i do celé společnosti. Důsledky se projevíly : dva miliony bývalých členů KSČ a dalších aparátníků si oddychly, zbytek společnosti rezignoval na veřejně sdílené morální hodnoty. S nevyřízenými účty roste i dojem, že poctivost se nevyplácí a život v demokracii je bojem všech proti všem, navíc bez pravidel. Nejvíce byli postiženi opět ti, kteří chtějí a umějí "jen" poctivě žít, nepotrestaná komunistická elita, zvýhodněná svými konexemi a nakradenými penězi, se vyšvihla do společenských špiček. I když nelze potíže české společnosti svádět na jednoho člověka, ne-se na nich svůj díl odpovědnosti i V. Havel. *Tomáš Vystrčil.*
- ... Respektujeme-li žánr, v němž vítězí sladkobolné spisky o princezně Dianě, můžeme jen uznale konstatovat, jak dokonale si intelektuálka Rakušanová osvojila styl Červené knihovny. Problém tkví v tom, zda knížka plní cíle, jež si předsevzala, tj. prohloubit popularitu první dámy a odsoudit její nepřátele. Osobnost D. Havlové, jak ji kniha podává, příliš sympatií nebudí. Také snaha vyrovnat si účty s okolím se

jeví povážlivě : k nepřátelům patří novináři, pracovníci Kanceláře prezidenta republiky i česká veřejnost, která si vypráví ošklivé anekdoty; k přátelům španělský i norský královský pár, manželé Clintonovi a Chiracovi. Knížka nese podstatné rysy snobského kýče, což sice patří k žánru, jenže v politice je kýč nebezpečný. Ještě pár takových knížek a člověk bude muset přemýšlet o důvěryhodnosti humanistických ideálů, které ztělesňuje Václav Havel.

Viktor Štajchrt o knize Lidy Rakušanové VÁCLAV A DAGMAR HAVLOVI (Praha 1997)

● ... Já jsem za církevní restituce dlouho neúspěšně bojoval. Předsudků proti církvi a církevnímu majetku je u nás bohužel celá řada. Takové ty věty, že církev je spolek jako každý jiný, mi připadají jako záměrná provokace nebo výraz naprosté nevdělanosti a neuvěřitelného nepochopení dějin evropské civilizace. *Tomáš Ježek*

● ... Divácký ohlas televizního cyklu o čs. legionářích za první světové války v Rusku byl nečekaný. Domníváme se, že pokus o potření našich mindráků jako malého neýznamného národa, který vždycky všechno vzdal, je velmi důležité. Tato legenda je vytvořena uměle, proto tyto dokumenty děláme. (...) Za poslední dva roky se poměry na Sibiři změnil v neprospěch prostých lidí, všichni mají strašně hluboko do talíře. Stát zrušil lodní i leteckou dopravu, takže čím více na sever, tím méně mají lidé šanci přežít, protože tam nelze vypěstovat brambory nebo zelí a není nikdo, kdo by dovezl mouku, sůl, cukr. Byli jsme v zapomenutých vesnicích, kde základní potraviny neexistují a lidé nemají co jíst. Potkali jsme takový obraz zmaru, rozpadu a hrůzy, že filmový materiál budeme dávat těžko dohromady, abychom nebyli obviněni z toho, že naše filmy jsou pomluvy. (...) Názor, že za bolševika bylo lépe, bohužel převládá a to i u lidí, kteří volili Jelcina. Jsou přesvědčeni o tom, že jedině tvrdá ruka dokáže postavit zemi na nohy. Jinak - a všechno tomu nasvědčuje - doplatí na současný stav obrovské množství nevinných a bezbranných lidí. (...) Pohybovali jsme se i v oblasti, do které jsme před osmi lety měli zákaz vstupu, protože je tam veškerý kosmický a atomový zbrojní průmysl. Stále tam jsou však města, do kterých je přístup zakázaný. Vícekrát se mi stalo při kontaktu s tamějšími "papaláši", že jsem v podtextu cítil otázku: "Co tady chcete? Co si to vlastně dovolujete? Vždyť vy patříte nám!" Takové to vědomí, že jsme součástí jejich velké říše, které jsme se vymkli jen na chvíličku... *Režisér Milan Maryška o natáčení dokumentárního filmu na Sibiři.*

● ... "Hlavní odborník na geostrategické záležitosti" v ruském parlamentu *Vladimír Žirinovskij* si představuje rozdělení střední a východní Evropy do čtyř zón pod vlivem Polska, Maďarska, Německa a Ruska. Současnou hranici Polska zachovává, ale velkoryse Polsku poskytuje Lvovskou oblast; Maďarsku vliv v Sedmihradsku (dnešní Rumunsko); Německu ve východním Prusku (dnešní Polsko), České republice, Rakousku a Slovinsku. Do zájmové oblasti Ruska zahrnuje samozřejmě všechny pobaltské státy, Moldavsko a - Slovensko, které se tak na mapě stává jakýmsi ukazováčkem do nitra Evropy. *G. B.*

● ... Liberalismus *politický* znamená názor, že stát se má především postarat o to, aby jeho občané mohli žít svobodně, tj. zajistit jim bezpečí, rovnost před zákonem, dodržování a vymáhání práva i spravedlivý daňový systém. Pak je tu liberalismus jako *ekonomická* teorie, která říká, že nejbohatší bude společnost, která nechá co nejširší prostor podnikání a obchodu; takhle prý vznikají hospodářské zázraky. Lidé si ovšem pod svobodou představují všelicos a tak zejména v bývalých komunistických zemích vzniká liberalismus - řekněme - *gangsterský*: snaž se urvat co se dá, peníze nesmrdí, podváděj, podplácej, stejně tě nechtnou ani neodsoudí. Když by zpráva o "konci liberalismu" v Čechách měla znamenat, že skončí ten třetí, mohli

bychom si oddychnout ; ale na konec gangsterského liberalismu u nás to zrovna moc nevypadá. S tím druhým je to trochu složitější. Když skončil socialismus, mnoho lidí - a byli mezi nimi i univerzitní profesori - o něm u nás nadšeně kázali. Zapomněli však na dvě maličkosti : nepovšimli si, že je tu i ten gangsterský, a pak přehlédli, že ekonomický liberalismus samozřejmě předpokládá ten první, politický. Že tedy zákony platí a soudy soudí, že krást se nevyplácí. Dnes už vůbec nejde o to, zda politický liberalismus chceme nebo nechceme - ale zda ho dokážeme uskutečnit, zda na něj máme nebo nemáme. Kdyby ten měl v Čechách skončit (přestože ještě pořádně nezačal), bylo by možná na čase začít přemýšlet - o emigraci.

Jan Sokol

●... Podle *Roberta D. Kaplana*, amerického nezávislého politologa, se v 21. století stane prvořadou otázkou problematika životního prostředí. Lidstvo, rostoucí geometrickou řadou, bude stále citelněji zasahováno znečištěným ovzduším, půdní erozí, odlesňováním i vyčerpáním vodních zdrojů. Optimisté, kteří doufají v technologický pokrok zapomínají, že 95% lidí se narodí do nejchudších oblastí Země, kde vlády vykazují jen pramalou funkčnost. V takových těžce ovladatelných zemích dochází k rozpadu sociálních struktur, v "kulturu pouličních válečníků".

Podle *Huntingtona* přechází svět ke střetům kulturním. Rozdíly mezi civilizacemi považuje za zásadní a v důsledku intenzivnějších kontaktů se vědomí těchto rozdílů prohlubuje. Katalyzátorem kulturních třenic je hlavně ekologická krize. Vyčerpaná příroda nutí venkovské obyvatelstvo přemísťovat se do měst, ale nové prostředí narušuje tradiční hodnoty venkovanů, nedokáže uspokojit jejich základní životní potřeby a navíc není zdravé. To vše vytváří živnou půdu pro extremismus a radikální náboženské směry, které nabízejí psychologickou obranu. (...) Přirozená lidská agresivita je překonávána až po dosažení jisté ekonomické, vzdělanostní a kulturní úrovně a tak, vezmeme-li v úvahu demografický vývoj, otázka dnes nezní, zda války budou (bude jich mnoho), ale jaký druh válek nás čeká. Zřejmě nepůjde o rozsáhlé války, spíše o období bitev primitivních kmenů, které budou bojovat za kolektivní kulturní nebo fyzické přežití a také nebudou místně omezené, protože pohybující se "organismy" (např. skupiny teroristů) z vyčerpaných zemí, přeplněných bojovníky, budou překračovat hranice nenáviděného západního světa.

P. Lebeda

●... V této chvíli mi připadá velmi nebezpečný muslimský fundamentalismus. Nesdílí naši víru v práva a hodnotu svobodného jedince, v nadnárodní stát či občanskou společnost, nesdílí naše přesvědčení, že svoboda víry by měla být v každém případě respektována. V mnoha oblastech světa může jeho ideologie způsobit katastrofální problémy.

P. J. O'Rourke, americký spisovatel

Četli jsme knihu

ČÁRA NA ZDI (fejetony)

Ivan Klíma : Konec civilizace

V r. 1977 vydal INDEX, Koln BRD

Už jako kluk jsem v časopisech čítal předpovědi, že veškeré uhlí, co ho máme na zeměkouli, spálíme dříve než za dvě stě let anebo že za sto patnácti roků vyčerpáme poslední ložiska stříbra anebo že zásoby nafty vystačí sotva do konce příštího století. Připadalo mi divné, že podobné údaje nikoho nelekejí ani nevzrušují. Lidé dál ládovali uhlí do kamen a k přepravě svých několika kilogramů honili z místa na místo tuny oceli. Podle počítačů skončí všechna naše rozmařilost za šedesát let. Dojdou potraviny i suroviny, voda a vzduch budou k nepřežití otráveny.

Mírní optimisté ovšem počítačům nevěří a tvrdí, že katastrofa nenastane za šedesát, ale až za

devadesát nebo dokonce až za sto pět roků. A také velcí optimisté a marxisté. Ti prohlašují, že nic podobného se vůbec nepřihodí. První tvrdí, že lidé si vždycky nějak poradí, a ti druzí se jen usmívají, protože hned rozeznali vychytralý záměr buržoazních ideologů odvést pozornost pracujících od neustále se zostřujícího třídního boje. Zbývají snilkové. Ti navrhnou, aby se lidé přestali hnát za stále vyšší výrobou, aby opustili dosavadní cíle průmyslové civilizace a pokusili se nalézt na nové úrovni rovnováhu s přírodou. Nad tím se samozřejmě už usmájeme všichni. Lidé se smířili se svou individuální smrtí (spíše pracují k tomu, aby ji urychlili), proč by je tedy měla vyvést z klidu smrt civilizace? Snilkův bude ovšem přebývat. Vzniknou spolky těch, kteří budou chodit do práce výhradně pěšky a kluby těch, kteří budou pěstovat na svých zahrádkách místo růží zeleninu. V zemích, kde chodí společnosti ovlivňují parlamenty, prosadí snílci zákaz světelných reklam a novou daň na výrobky z ropy, cinu a mědi, zatímco v zemích, kde dosud vládnou králové nebo vojenské junty, budou jednou týdně vyhlašovat povinné černé hodinky, celostátní souběžně ve sběru kletí a z úsporných důvodů zavědou společný poslech televize.

Mezitím budou vědci usilovat pátrat po nových zdrojích surovin i energie. Skutečně zvládnou termionukleární syntézu a vyvinou několik set nových umělých hmot. Jenomže už bude stejně pozdě. Nové vynálezy se stanou neuskutečnitelnými, neboť stále častěji bude k jejich uskutečnění něco chybět. Anebo by jejich uskutečnění ohrozilo existenci jiných, ještě podstatnějších vynálezů. Naše civilizace se začne podobat tělu umírajícího starce, jemuž ještě vymění srdce, ještě vženou do žil svěží krev, ale stejně je už nikdo nevrátí skutečnému životu.

Jednoho dne se život starce naplní. Nejdříve zemřou města, do ulic bez elektřiny a vody vstoupí zmatek, tma a děs. Někteří lidé zůstanou ve svých, teď už vlastně neobyvatelných přibytčích a budou čekat na smrt. Jiní se vydají do ulic rabovat a jiní se pokusí prchnout. Ale kam mohou prchnout? Jak a čím se chtějí žít? K čemu budou znalosti řidiče pozemní dráhy, programátora, strážníka, fyzika nebo automechanika? Lidé se spojí na život a smrt se svou civilizací, a proto budou muset umírat s ní. Umírá po tisících a po miliónech. Snad na hladomory anebo epidemie. Nebo ze zoufalství a protože už ztratili schopnost dobývat si chléb. Protože přírodu, která je živila, předtím zahubili.

Ale jako po každé katastrofě, bude život nejspíš pokračovat. Konec konců, katastrofa postihne jen jednu civilizaci, zřítí se hodnoty jen jedné kultury. Přežijí jiné kultury, které se odmítly vřadit do naší strojové civilizace. A právě díky jim mnohé z objevů předcházejících věků snad přetrvají. Vynález kola, meditace, znalost písma a tedy i vědomí dějin. Nutnost naučit lidi úsporně užívat zbytků toho, co po sobě zanechala naše nerozumná a marnotratná civilizace.

Poplynou léta a staletí, nadejde další tisíciletí. Bude trvat mnoho týdnů, než plachetní loď přepluje oceán, a také mnoho dní, než koňský povoz dojede z jednoho konce pevniny na druhý. Sloupy nepotřebných vedení vyráží vítr a v oknech dosud nestoudně čňajících mrakodrapů porostou břízy. Vzduch i voda se budou zvolna očišťovat. A život lidí?

Člověk se vrátí z planetárního rozměru do lidského prostoru a času. Ovšemže jeho život bude namáhavější a svizelnější. Zapomenuty budou ledničky, klimatizace, letadla, atomové reaktory, televizory, rakety a odposlouchávací zařízení. To jediné šílené století bude stále více splyvat s ostatními bájemi. Jednoho dne je budoucí učenci nebo kněží prohlásí za pouhý prelud, za fikci dávných básníků. Většinu lidí to ale nezaujme, neboť se nijak nedotkne jejich života, jejich cílů či štěstí.

A jejich štěstí? Nevím, proč by měli být méně šťastní než my, kteří jsme žili právě v tom jediném a šíleném století. (Kráčeno) V Praze, v pondělí 21. dubna 1975.

*

Stejně dnes jak před iks lety - aneb nic nového pod sluncem...

(Minulost není nikdy mrtvá, ona dokonce není ani minulá - W. Faulkner)

Výchova u nás nevede ke kuráži - chybí nám moře, vědomí, že na druhé straně je také svět; sedíme jako žáby v rybníce a kuňkáme na sebe. Nikde na světě neslyšíte lidi tolik reptat a stěžovat si - to je ta nekuráž. Člověk, který dělá svou práci jen z chlebařství, je nešťastný a otrávený, a každý takový nespokojený člověk nadává na

politiku, na poměry a na celý svět. Jsme malý národ po staletí odříznutý od velkého světa kulturního a tak se pořád vyrovnáváme se světem. Proto se chytáme každé nové myšlenky - jednou z východu, po druhé ze západu a po třetí nevím odkud, proto je náš kulturní vývoj tak nesouvislý. Na mladých lidech si uvědomuju náš nedostatek tradice. Každých pět let nová generace popírá předchozí, vždy se začíná od začátku, místo aby se navazovalo na dílo předchůdce. Příčinu této beztradičnosti vidím v náboženské lhostejnosti; náš průměrný inteligent si neví rady s minulostí, v níž náboženství hrálo tak důležitou roli a nechápe souvislosti. Omezuje se na svůj kavárenský kroužek, hospodský stůl nebo organizaci své politické strany. Ten uzavřený vzduch štamlokálu - to jsou ty pravé malé poměry.

Z knihy HOVORY S TGM Karla Čapka, 1926

Dopisy

.....
... Je-li vkus a představy feministek totožný s vydavatelskými počiny některých nakladatelství - pak Bůh potěš naše ženy! Stanou se z nich naivní blbečkové žijící v naprosto falešných představách o životě a jeho kvalitách. Vezme-li si v hotelu ubytovaný milionář služičku z hotelu, jsou upřímně dojaté. Tyto knížky se velice kupují, asi je tu "blbek" na km2 stejně jako jinde ve světě (ne-li víc), i když si myslíme, že ne. Už skoro všechny malé holky touží mít panenku Barbie "zaručeně od Mattele", ten hnusný, přeslazený kýč.

Z Prahy.

Ať je smutno - jen když je trochu veselo

o Na poliklinice jsem čekal s několika nemocnými, až mě zavolají. Když jsem byl na řadě a ozvalo se mé jméno, sestřička se na mě dost přísně podívala a zeptala se: "Máte rád básničky?" - "Mám", vyhrkl jsem překvapeně, "proč se ptáte?" - "Já že máte také takové jméno".

Jaroslav Seifert, VŠECKY KRÁSY SVĚTA.

o Nevěřila jsem svým uším, když v českém rozhlasu sdělovali, že "průvod půjde z Letné přes most svatého Čecha". Tak si ti anglicko-česky drmolící mladíci i ty dámy, které mazlavými hlasy vedou neuvěřitelně stupidní dialogy s telefonujícím P.T. posluchačstvem, vyložili zkratku jména Svatopluk. Představa výskytu jakéhosi světce jménem Čech na vlnách éteru mne zaujala. Doufám, že by patřil k těm přísným a energickým a snad by z rozhlasových studií vymetl i ty besedníky, kteří se sami mezi sebou tak dobře baví, že posluchač nepochopí, oč těm žoviálním, důvěrně se oslovujícím breptáčkům, vlastně jde.

B. Dorazilová.

"To jsme v pěkný rejží", zaradoval se čínský rolník. ~ "Nechte si vaši mouku", mlel si svou. ~ "Padá na vás lešení", špítl. ~ "Já se můžu nacpat teplých buchet a nic mi není", nafoukl se. ~ "Nebudte směšný", odbyl klauna. ~ Myslíte, že mne klepne pepka, doktore?" sáhl po přilbě.

Lingvistická cvičení OBĚŽNIKU

**Z mudroslovi jistého národa
středoevropského:**

Co se v mládí naučíš,
k stáru stejně zapomeníš.

..... Ze života Misie

Na všechna vánoční a novoroční přání srdečně děkuje Otec Petr Kolář i redakce OBĚŽNIKU.

■ Dr Jan Sokol byl jmenován ministrem školství ČR. Nikdo z nás (ani on sám) netušil, že v sobotu 20. prosince mr. na naší české mši sv. v CENTRE SEVRES zpíval žalm budoucího ministr.

■ ZPRÁVA O STAVU POKLADNY Č. 2 ke dni 31. 12. 1997. (Tato pokladna obsahuje pouze příspěvky zaslané nebo osobně předané panu Vladimíru Stránskému).

Zbytek v pokladně z roku 1996.....	3.468,30	Frs
Příjmy za rok 1997.....	3.925,40	Frs
Příjem z prodeje vánočních pohledů	250,00	Frs
Příjmy celkem	7.643,70	Frs
Vydání v roce 1997 (Tisky, fotokopie, obálky, poštovné do ciziny) ...	4.754,15	Frs
<u>Rok 1998 byl tedy zahájen s pokladní hotovostí</u>	<u>2.889,55</u>	<u>Frs</u>

Vzhledem k ukončení činnosti "staré" redakce OBĚŽNÍKU, končí svoji funkci také POKLADNA Č. 2. Případné příspěvatele proto prosím, aby své příspěvky adresovali přímo na MISSION CATHOLIQUE TCHEQUE, CCP 20 138 63 M PARIS (tj. na Pokladnu č. 1), event. do rukou nových vydavatelů OBĚŽNÍKU. Těm také předám pokladní hotovost z 1. ledna 1998, samozřejmě zmenšenou o výdaje za toto číslo (Leden - únor 1998). V případě, že nová redakce OBĚŽNÍKU odmítne s penězi Misie hospodařit, převedu zbylou částku šekem na konto Misie. Za vaši důvěru všem děkuji a znovu připomínám, že všechny záznamy v POKLADNĚ Č. 2 (fungující od 18. 11. 1990) na požádání každému z vás ochotně předložím. Vladimír Stránský.

"POMOZTE PAVLÍKOVI"...

Pavlíkovi i Petrovi, kteří vyrostli a silí, velmi pomáhají léky OCTOFENE i MUMIO, ale u nás stojí 60 tablet 450 Kč. Proti loňským vánocům je u nás lp, oba kluci mají reflexy, zlepšily se zorničky a Pavlík se často směje. Moc na vás myslíme, pro nás znamená něco jako ostrov v rozbořeném moři. Za všechno vám děkujeme. L. Hořmanová, Praha

Jako nedoručitelný se nám vrátil Oběžník od těchto adresátů:

A. Bulovic	92100 BOULOGNE - BILL.	V. Linhartová	75008 PARIS
V. Gallée	75343 PARIS	V. Nevřud	FAIRFAX - USA
A. Janda	75016 PARIS	J. Šiklová	75016 PARIS
B. Kotrc	75008 PARIS	M. Zouhar	93130 NOISY-LE-SEC

Na Českou katolickou misi a na Oběžník přispěli :

Azan	Fiala	Kurzweil	Peška	Vrzala
Auerhanová	Korecký	Lemaire	Vaniček	Zemanová
Bilek	Všem dárcům upřímně PÁN BŮH ZAPLATÍ !			

*

KALENDÁŘ ČTVRTEČNÍCH VEČERNÍCH MŠÍ SV. U OTCE STANISLAVA DROBNÉHO

170, BLD MONTPARNASSE - 75014 PARIS

TEL 01 43 20 58 26

12. a 19. února ~ 26. března ~ 2., 16., 23. a 30. dubna ~ 7., 14., 21. a 28. května ~ 4., 11., 18. a 25. června 1998.

Po uzavření domu ve 20 h 00 je vrátnice opuštěna, je třeba přijít nejpozději v 19 h 55.

Náš program :

V SOBOTU 28. BŘEZNA 1998 VE ČTVRT NA ŠEST VEČER (17 h 15)
BUDE PRO NÁS SLOUŽIT OTEC STANISLAV DROBNÝ V KAPLI DOMU CENTRE SEVRES
35, RUE DE SEVRES, 5. PATRO, 75006 PARIS, M° SEVRES - BABYLONE
ČESKOU MŠÍ SV.

Po mši besídka s filmem o divadle SEMAFOR.

OBĚŽNÍK — bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne
Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Editeur responsable : P. Petr Kolář SJ — 35bis, rue de Sèvres, 75006 PARIS tel. 44 39 75 00

Les abonnements par chèque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHEQUE, CCP 20 138 63 M Paris